

Krušky nejsou daleko.

Nějakou tu hodku a půlcesty od chalupy. Když teda nejsou prázdniny a neopravují se všechny silnice v ČR a když..... , ale to jsme nemohli v neděli večer, kdy Brtník výlet vymyslel jako překvápko pro mě, vědět.

Vstali jsme pěkně v sedm ráno, aby bylo dost času. Snídat v tuhle dobu je pro mě trošánek náročnější, ale když musíš, tak musíš, takže jsem to do sebe nasoukala a jelo se. Aby se zanedlouho, stejně jako cestou na Milešovku, objíždělo, postávalo u přenosných semaforů a funělo nespokojeností nad nabíraným zpožděním. A to jsme ještě nedojeli ani do Žatce, který je od nás nedaleko.

Konečně jsme minuli aspoň ten Žatec, kde Brtník nabral peníze a já přepadla benzinku. ☐ Nezbyvalo mi ovšem nic jiného, když jsem chtěla přežít. Chybělo mi totiž něco moc důležitýho. Ještě jsem totiž ten den neměla KAFE! A tady měli obří kelímky. Aaaaa to blaho. ☐ . Kousek za městem už jsme zase stavěli. Tentokrát ovšem na můj velmi hlasitý pokyn.

Na silnici totiž stál malej koloušek. Puntíkatý a zmatený stvoření. Vylítla jsem z auta a modlila se, aby se v protisměru nic nevyřítlo. Víím, že na ně člověk nesmí sahat. A tak jsem si stoupla tak , abych mu zatarasila cestu, kdyby začal moc zmatkovat. Roztáhla jsem ruce a potichu ho nabádala: "Pojď broučku, pojď, tady jdeme. A tlačila ho očima a "tělem" směrem ke krajnici. Dařilo se a za chvíli jsme byli ze silnice pryč. Koloušek si lehnul do trávy u krajnice. Oddechla jsem si, že jsme o zvládli. Jeeenze, to bylo málo, to furt ještě nebylo bezpečný. Kdoví, co by ho za chvíli napadlo a byl by tam zas. Takže jsem se pomalu zase dala do pohybu a potichoučku ho přemlouvala dál. Až se mi ho podařilo dostat kus do pole. A šla jsem zavolat do záchranný stanice, protože mi dělalo starost to, že koloušek kulhal na zadní nohy. Bylo to už podruhý během dvou dní. Den předtím jsem tam volala v hodně podobný situaci. Našli jsme totiž zajíčka a ten měl bohužel ochrnutý zadní nožičky ☐ . Po konzultaci jsem se šla podívat na místo, kde jsem to prtě v poli opustila, ale už tam nebyl. Tak snad to tentokrát vezme lepší konec, doufala jsem.

Zpoždění nám zase narostlo a zvětšilo se ještě víc, když jsme se blížili k cíli a velitel vozu to chtěl vzít hezcí cestou. Hezcí cesta ovšem nespolupracovala a ani na třetí pokus se nám nepodařilo se na ni dostat. Všude nám to zavřeli, takže jsme se pokorně vrátili na tu hlavní

silnici a já si v duchu hádala, co bude tou konečnou destinací.

Projeli jsme Boží dar..... Rýžovnu .... a já si užívala tu krásu kolem. Je tady fakt hezky, to mě ještě nepřestalo udivovat, jak vzhledný tyhle hory jsou. Zastavili jsme na místě, odkud jsme tehdy vyráželi k jednomu z nej výletů. Tak nej, že jsme ho pak za pár dní zopákli. A stejně jako na tý Milešovce, mám to i tady spojený s Bubinkou. Tady si to moc užívala a řepalo jí to. A z tohoto výletu mám jednu vzpomínku pro Bubrdu naprosto typickou. Bylo horko stejně jako teď a já je s Rumíčkem oba vedla kousek cesty potokem, aby se ochladili. V jednom místě jsme narazili na takovej malej jez, který tvořilo pár velkých kamenů. Rumíček, coby mladej hopík, to pochopitelně zdolal levou zadní. No ale právě Bubinky zadní úplně k těmle výkonům uzpůsobený nebyly. Takže jsem na ní volala "Bubi, pod' zpátky, honeem, to nedáš, akorát si zlámeš ty svý fixky." Mno, to by nebyla Bubi Bubinkou, že jo, aby se zařatou urputností buldozera nevyrazila vpřed ☐ A k mému překvapení to HÓPLA! A navíc si k dalšímu mému překvapení ani ty fixky nezlámala.

Celý ten výlet směřuje k jedinému. K neuvěřitelně půvabný kapličce svatýho Jana Nepomuckýho. Stojí uprostřed lesů na krásný louce. Byla postavená místo tý původní, jako výraz nově vznikajících vztahů mezi českými a německými sousedy. Vstoupíte do tý malilinkatý budovičky (je fakt tak malinká, že se tomu nedá říkat budova ☐) a jste najednou prostě jinde. Usednete na jednu ze čtyřech pidilaviček na vyšívaný polštářek a dostanete možnost být sami se sebou. Jsem moc ráda, že tohle místo stále ještě uniká prackám nenechavců a šmejdů.

Takže jsme vyrazili, ale ještě předtím jsem sešla od auta dolů k potoku, nechat ohařiska se napít a ochladit. Jen jsme museli chvíli počkat, než přejde stádo ovcí hnaný borderkou a mladou maliňáčkou. Musí říct, že mě to překvapilo. Ač je to původně ovčák, tak je člověk vnímá dneska už spíš jako sportáky na zkoušky a nebo služební pracanty v rukou bezpečnostních složek. A tahle holka se snažila.

Tazzymíra pak taky, se snažila :D. To, když se dostatečně nalemtala v potoce vody a chtěla vyskočit na strmej břeh..... Ne nepatří mezi šikovný pejsky. Takže udála hoptááá a do břehu narazila hrudním košíkem. Pár vteřin tak zůstala stát na zadních a pak srazila nebohýho Rumíčka do vody ☐☐ . Přezil a tak jsme se mohli vydat lesní pěšinkou vpřed. Tali byla hodná a tak cesta ubíhala hladce. Jen jsme teda blbě odbočili. Leč pak jsme to švihli

lesem a vrátili se do původního směru. Bylo horko a tak kdykoliv jsem narazila na vodu, tak jsem tam čoklidy směřovala. Lesy jsou tu pohádkový a v tuhle dobu je všude kolem spooousta náprstníků. Fotka to nezachytí, ale místy jsou to fakt lány. Miluju náprstníky. Kousek od jednoho takovýho lánu mi Tli udělala radost. Vyšla se do lesa a na moje tichý zavolání se radostně nařítla ke mně.

Naše první zastávka byla v "hotelu" Červená liška, kde jsme si dali jídlo. No, jako jídlo to bylo, to jo. Ale myslím, že málokdo jedl vepřoknedlozelo z konzervy vepřovýho ve vl. šťávě, se syrovým zelím, kdy omáčka kopírovala tu z rádobyhovězího guláše :D. Od lišky jsme šli dolů, cestou do posední český vesnice Potůčky. A na mě zase sedla nostalgie. Tady je ten pařez na který si Bubi vylezla a já jí fotila.... a tady je to místo v potoce, kde zdolala ten "jez" ..... tak jsem nemohla nic jinýho, než se s oběma čoklidama zase do toho potoka vydat ,i když v opačným směru..... a najít si tam kámen, který dovezu Bubince na chalupu. A oba šli se mnou korytem potoka a skákali po kamenech, brodili se.....Tali nás pak opustila a vrátila se na cestu za páníkem. My si ještě chvíli užívali spolu s Rumíčkem vodičky

Když jsme se k nim přidali, sedlo na Tali vodítkový šílenství a opět se nutně musela zbičovat tím vodítkem. Jak jinak, šli jsme jí všichni z cesty :D. Dole u silnice nás čekal pochod u nohy, kdy jsme se oba poctivě vystřídali a pocvičili s flekaticí chůzi u nohy na volno. Skorem nic tam nejezdí, takže to šlo. V Potůčkách jsme si spravili chuť z nevalnýho oběda domácí pizzou na zahrádce, poseděli a vydali se zpět s tím, že zpáteční cestou odbočíme právě k tý kapličce. Tak ve dvou třetinách cesty se tato rozdvojuje a já nadnesla, zdaliž toto vlevo není směr, kterým bychom se měli vydat.

Má drahá polovice se ohradila : Důvěřuj mi Koláči, Ty se ztratíš kdekoliv, nech to prosím Tě na mně." Inu proč ne? Nechala jsem to na něm, takže v místech, kde měla být už kaplička, byla oplocenka a najednou... jeeejda.Jsme tak půlkiláku od auta □ a měli jsme jít tamtudy. A heleeeeee, tady je ale cestička. která asi vede taky ke kapličce. A je jo jen tak dva kiláky navíc. Dva kiláky navíc pro moje uondaný noženky..... au. Jeeenže .... být tady a nevidět kapličku? Když to byl v podstatě i cíl výletu??? To ne, takže si přidáme.

Po pár stech metrech Brtník zjišťuje, že cosi ztratil a tak se vydá zpět a my jdeme napřed. Oba psi šlapou stejně předpisově a já si to užívám. Párkrát se zastavíme a čekáme, zdaliž nás už Brtník nedojde. Ne,nedojde. Zato proti jedou dvě dámy na kole. Oba ohařící se hezky

přivolají a sedí. Paní děkují a chválí poslušný pejsky. To neměly dělat!

Páč o pár desítek metrů dál předvede Tali co umí □ , nemá cenu se vztekat.

Jen dojde k následnému zatčení a pak k chůzi s couračkou. Páník nikde. No takže budto to vzal nakonec tou cestou, co jsem navrhovala dole já, nebo se vrátil už třeba k autu....nicméně domluvit se nemůžeme, páč mi zdechnul mobil. Já ovšem k tý kapličce MUSÍM. A tak jdem dál.

A když k ní dojdeme, koho to nevidíme? Páník. Jojo šel tou cestou, co jsem dole navrhovala. Udělal si při hledání kolečko a šel tudyma. No to bychom se ho nedočkali, kdybychom fakt někde cestou čekali až nás dojde ?.

Zajdu si za panem Nepomuckým do kapličky a jako vždycky - je tam milo. Člověk pěkně pozdraví, poděkuje a může třeba i poprosit. Kdyby třeba i jen o to, ať je Tazzymíra hodná. Nu... na zpáteční cestě se to i splnilo!!! V místech kde si vzala dovolenou na mě čučí a je za vzornou. A nejen tam. I po zbytek cesty. Na konci už jde, pravda, na vodítku, protože je vidět, že toho má dost a už moc nevnímá. Ale k vodě ji pak pustím ještě na volno, ať se může před cestou pořádně vyráchat stejně jako Rumíček. Ten je celej urvanej z toho, jak celou cestu musel pást ty motejlky a nebo pobíhat vodičkou sem a tam a chytat vodu, co mu musím cákat.

Ten toho z nás má v noženkách dneska nejvíc a já čekala, že aspoň dneska v tom autě lehne a bude spát. Ale ne, radši tluče ty své špačky, i když je urvanej sebevíc. Nelehne a nespí. Až doma. Ledva si dá dlábes, musím mu rozestlat na gauči. Tam si lehne doprostřed a natáhne se, co to jde. Takže vlevo i vpravo zbude prostor tak pro pudlíka. Pro trpasličího pudlíka. Takže nebohý, taky urvaný Fleky jdou a ustelou si v křesle až do rána. Teda předstíraj, že tam budou do rána. Když jdu ovšem v noci kolem, křeslo je prázdný a vedle postel je plná fleků. Uznávám, že v křesle by si moc neodpočinula a tak dělám, že nic nevidím ? A ráno všichni vyspáváme.